

יש כיסוי • גיליון 2 • מגזין חיזוק והארה
• בעידוד גדולי הדור שליט"א •

השיער (אשת איש צריכה שמירה והגנה יותר מן הפנויה)."

דברים מעין אלו מופיעים גם בספר ההלכתי הידוע והמקובל "משנת הצניעות" של הרב זנדר שליט"א. בהמשך הוא מוסיף ואומר: **"כשם שהבגדים הגורמים למשיכת עין אסורים בלבישה, כך כל כיסוי ראש הגורם להבלטה או משיכת עין, אסור בחבישה. ובוודאי שאין להשתמש בכלי הנועד לכיסוי והצנעה כאמצעי למשיכת עין ותשומת לב והכשלה".** וכאן מדגיש דבר שאולי לא חשבנו עליו: **"ענין משיכת העין, אינו נתפס בהבנת הנשים כלל".**

לפעמים זה עניין של חוסר נעימות או סתם תחושה נמושה שמעניקה הפאנית ה"כל יודעת". לעיתים זה חוסר מודעות. בדרך כלל כולנו אוהבות ונהנות מיופי, בפרט אם "כולן" נראות כך.

אבל ברגע של אמת, כשמבינים את המטרה והייעוד, השאלות עולות וצפות מאליהן ואינן מוכנות לקבל תשובות עקרות של ביטול וזלזול:

האם כיסוי הראש הזה אכן מסתיר את הנוי והיופי של השיער?

האם הרבה פאות בנות ימינו גם כשהן קצרות ומכוסות חלקית, אכן פחות יפות וטבעיות משיער של נערה?

יש לנו תשובה. יש לנו דרך. את המטרה קבע ה'; את אופן ההגעה אליה הוא מסר בידינו. כמה מתוק הוא הטעם כשמגיעים אליה...

"לאן אתה נוסע?" שואל אהרן בחשש ובדאגת מה.

"אתה יכול להיות רגוע, אנחנו נוסעים בכיוון הנכון!" עונה לו דוד בביטחון עצמי ובשלוות נפש.

אהרן נרגע מעט. אך עוברת שעה, עוברות שעותיים, הנסיעה מתמשכת ומייגעת, ואהרן לא מצליח לראות את תכליתה. "איפה אנחנו נמצאים עכשיו?" הוא מעז לשאול שוב.

"הכול בסדר", קוטע אותו דוד, "אני יודע את הדרך, וחבל על חששותיך!"

כשנעצרה המכונית באזור מדברי ושומם, חסרת דלק וצידוד חילוץ, בלי קליטה וללא אפשרות קריאה לעזרה, כבר לא הועילו השאלות...

התסריט הזה מוכר לרבות מאתנו. יושבת אישה אצל הפאנית, חוששת ולא בדיוק מבינה. הפאנית, אם אינה יראת שמיים באמת, מבטלת את סבך שאלותיה וחששותיה: "הכול בסדר! אנחנו בכיוון הנכון!" כי כשהמטרה והיעד אינם ברורים וידועים מראש, הסיכון ליפול ולאבד הכול הוא עצום.

האם אנחנו יודעות בבירור מהי מטרת כיסוי הראש ומה היעד?

הצצה קלה בספר המפורסם "הלבוש כהלכתו", שזכה להסכמה נרחבת של פוסקי הדור ומביא אסמכתאות מכל המקורות המבוססים, ואנחנו מוצאות את טעם המצווה במילים פשוטות ובהירות:

"מטרת מצוות כיסוי הראש היא להוסיף צניעות ושמירה לאישה הנשואה. כלומר, להצניע ולהסתיר מעיני זרים את הנוי והיופי המתוספס לה על ידי

אחות שלי

יש לי הזכות הנדירה לזכות לגעת בכתר. כתר שיעטר גם את ראשי, שיהיה ראוי לתת הדר למצוות כיסוי הראש היקרה לנו מכול. שארגיש איתו שלמה וראויה כל כך.

יש לנו אבא גדול, עם סבלנות בת אלפיים, בת אלמוות, נצחית. מחכה כל כך לכל אחת... שגם את, ואני, והשכנה, והיא ואחותה, נקום כולנו, נתנער מעפר, ננתק את הכבלים ונרוץ אליו, נרוץ - - - שהקב"ה יושב ומצפה להם לישראל יותר ממה שמצפה האב לבנו.

בואי אחותי, נעזוב את כל מה שהתרגלנו לחבב, נבנה לנו משכן בלב לרצון האמיתי של הנשמה. בואי נפנה לרצון ה' האמיתי - מקום בתפילות, במאווים הכמוסים החבויים בעומק. נבקש על מלכות ה' השלמה, ובאותה נשימה נלחש לו על אותה כמיהה עמוקה לקחת חלק של ממש בהמלכה. ומתוך הערפל והחשכה ומתוך גן המבוכה תעלה ותהדהד הקריאה: אנה עבדא דקודשא בריך הוא.

ועוד משהו, בשביל הפרספקטיבה... עוד רגע ממש, נראה את העולם באור אחר, רב ממדי, גלוי, בהיר, נצחי... אם נסיט מבט אחר, אל סדום ההפוכה, נראה את מה שנשטנו מאחור בתימהון לבב, באי אימון. נשאל את עצמנו - האמנם? חוט השערה כך הסעיר את מוחנו וטשטש את הבנתנו? נראה את אלוהי המסכה שמוטים, נטושים, מפוזרים ככלי אין חפץ בו, והיינו כחולמים. כמה נשמח ונהלל אז, שזכינו והתרוממנו, וברגע האחרון ברחנו... ובחרנו ונבחרנו.

צפצוף שני - - -

קומי, עורי כי בא אורך

רב לך שבת בעמק הבכא, בואי הברוכה, וכבוד ה' עליך נגלה.

שבת.

ושוב אנחנו על הספה, כאילו עמד הזמן מלכת. רק לא מכבר נפגשנו, יחד רבבות עם החוברת הראשונה של 'יש כיסוי' בלב פועם ועורג לטוב יותר.

מה, עברה כבר שנה?

בעצם, כמו שנות דור עברו עלינו בשנה הדרמטית הזאת. מאורעותיה שזעזעו את כל המוסכם והציב, העמידו סימני שאלה על כל המציאות שלנו כעם ישראל בארץ ישראל.

המלחמה שהחלה בפחד ובאימה מצאה אותנו במרוצת החודשים בהישענות מוחלטת. הבומים שהדהדו ברחובות ובלבבות, הכטב"מים שהפתיעו מצפון, שבעים אומות שמאיימות מכל החזיתות וקרבת ציבור שנבחרו עולה וכליל בשנה הזאת.

יחד עם החזית הגלויה מול ה' ותורתו, מלחמת הבג"ץ בתשב"ר הטהורים, קריאת התיגר על עולם הישיבות עם חרב הגיוס המתהפכת.

ומול כל אלו מתייצבת השאלה המדהדת: אבא, על מה כל זה? מה תבקש?

ומעומק השאול, מעומקה של שאלה, צפה ועולה התשובה, מטהרת, מאירה, מקרבת ומבהירה:

ונקדשתי.

וכשאבא מבקש את הלב, רחמנא ליבא בעי. כשאבא מבקש שהלב שלנו יהיה כל כולו מוקדש, מוקדש, מכון לרצונו ולאהבתו, מה יותר מענג, מלרוץ אל תוך ידיו הפשוטות ולהסתתר שם, בצל כנפיו המגוננות?

ואבא שלי, הוא המלך. ואבא שלי, הוא המושך בחושים, הוא העומד מאחורי המציאות המדומה. ומאחורי מסך התעתועים, שם אבא מחכה לך ולי. שם מחכה לנו המלך!

אבא, המלך הגדול, הגיבור. זה ה' קיוונו לו.

בזילוני לב

הסנה בוער באש, החום ממיס והלב מבקש, כל סיפור נוגע בעומק, הכול נעשה בחשק ובמתק.

מאפי

במערכת - האחראי על הפצת החוברת בבית שמש מקבל טלפון המברר: "ברחוב XXX חילקנו כבר או לא?" ותשובתו: "לדעתי לא, אבל גם אם כן, תניחו שם שוב." ?? להניח שוב? הרי כל עלון חשוב כל כך, יכול להגיע לעוד לב שיפתח. אם כבר הפצנו שם משמים כנראה שולחים אותנו בשנית.

באותו אחרי צהריים נכנס בה, במפיצה, מין להט ודחיפות לפור עוד היום בשכונה וברחוב ההוא, וכך עם הילדים ובעזרתם התמלא רחוב שלם (בשנית?) בשקיות הדורות התלויות על כל דית (!!)

ואצלה - "באותו אחרי צהריים אני פותחת את הדלת באקראי, כשכולי מחשבות והרהורים בעקבות שיחה שהייתה לי עם מורה בצוות. אותה מורה הופיעה ביום בהיר במטפחת המעטרת את ראשה. הרגשתי כאילו הגיע 'אליהו הנביא' ותלה לי על הדלת חוברת שכולה עוז ותעצומות לעזור לי להגשים שאיפה ששוכנת בתוכי כבר זמן רב. התקשרתי אליה תמהה, אך היא הכחישה וטענה כי אין לה היום דקה פנויה לשום חוברת מעניינת... ולא היא השולחת.

"החוברת נראתה לי מוכרת, אולי מחדר האוכל בבית החלמה, אולי בחדר המתנה במרפאה... קראתי הכול מחדש כאילו זו פעם ראשונה. נתתי לבעלי לרפרף גם הוא, והוא קרא מכריכה לכריכה בשקיקה. החלטתי שאני

קובעת תור אצל קושרת המטפחות.

"בעלי שהצטרף והמתין בחוץ ראה את התוצאה ומייד אמר - בוודאי, תקני!

"אמרתי לו שאני עוד לא מסוגלת, ואולי נקנה ונחכה שתגיע הזדמנות למעבר. הצעתי: "אולי נקנה את המטפחת לכבוד המשיח".

"אבל בעלי אמר לי: 'אני לא קונה 'לעתיד לבוא' אם אני רוצה משיח עכשיו. אז אם את רוצה נקנה עכשיו...'

"התלבטתי... התקשרתי לאימא שלי ושאלתי: 'אימא, נגיד שהייתי רוצה להחליף למטפחת, מה היית אומרת?'... והיא בספונטניות נלהבת ענתה: 'ארים ידיים לשמים ואומר: 'ה', תודה! תודה! אם אני לא זוכה אשרי שבתי כן! אחרת תגובות כאלו, האם יש מקום לספק?'..."

מראית

"לאחרונה אני כל הזמן חושבת: 'נו תכל'ס, נלך למשיח עם בנדנה?' מבינה שלקראת משיח - כולנו נשתוקק לבוא לפניו עם הכתר האמיתי.

"השתתפתי לאחרונה בכנס סוחר באשדוד, שהיה לשיחת היום לפניו, ובעיקר לאחריו. הנושא לא ירד מסדר היום, ובלב שלי אני כבר יודעת... אמנם הפאה שלי היא לפי כל הכללים בקהילה שלנו, אבל אני מבינה שיש בערך, ויש לתחילה שבמהדרין. חשבתי על כך שכשאשב אצל הפאנית לא יהיה לי כוח לומר "לא" לגוונים, 'לא' לבייביליס, 'לא' לשטוח הדק הזה... אני אוהבת יופי..."

"את שואלת על האומץ? מה דווקא לא חסר לי, אני אוהבת אקשן. נהנית מכל דרמה. ואז הגיעה אותה הרצאה. הזמינו אותי לדבר לפני קהל נשים. בהבלחה של רגע, מתוקף המעמד, החלטתי שזו הזדמנות חד פעמית לצאת במטפחת.

"בלי לתכנן נשטפתי בסוף ההרצאה במחמאות. לא, לא רק על תוכן הדברים אלא בעיקר על המראה הצעיר, המאיר. כולן טענו שהוא מחמיא לי כל כך... מהחתונה איני זוכרת שקיבלתי מחמאות רבות כל כך... ומשם לכתר של קבע הייתה הדרך קצרה ונעימה..."

"האם היה קושי? באופן כללי הסביבה חיזקה אותי מאוד, אך בקרב חברותי היו ששמעו על 'הופעת הבכורה', נדממו וניסו להניא אותי מכך. גיליתי שהמפגן המתעורר יוצר שאלות מופרכות. הקיצונית והמוגזמת שבהן, שהעידה על התעוררות הנקודה הפנימית ביתר שאת, הייתה: 'מה קרה? הצטרפת לאיזו כת?' חייכתי בנעימות מזמינה ואמרתי: 'הצטרפתי לכת מקבלי פני השכינה'. כולנו הרי רוצות להיות חלק מהם, נכון?..."

לדעת כל רז סודך

שו"ת הלכתי מעשי עם תשובות מגדולי הפוסקים שליט"א

בביתן, והכול ילך כשורה בלי שום עגמת נפש, ושמחת עולם על ראשן.

שאלה לגאון הגדול רבי משה שאול קליין שליט"א
רב שכונת אור החיים ב"ב:

**האם המעבר שלי למטפחת מחייב גם את בנותיי
בבוא הזמן בבחינת "ואל תטוש"?**

התשובה: בשעת מעשה, כשהיא מקבלת על עצמה לעבור למטפחת, תאמר שהיא מקבלת על עצמה בלבד ולא על בנותיה, ובכך הן אינן מתחייבות בכך.
הרב מוסיף ומברך שזכות הצניעות תגן על כל עם ישראל, וכל מי שמקפידה על צניעות תזכה לערליכע יידישע קינדער, שמחה ונחת.

שאלה לגאון הגדול רבי שמאי הכהן גרוס שליט"א
חבר בד"ץ מחזיקי הדת בעלזא:

**אישה שקיבלה על עצמה שלא ללכת
בעגילים ובשרשרת והיא גם אינה מתאפרת,
רוצה מאד לעבור למטפחת, אבל היא יודעת
שאם תעבור למטפחת היא כן תרצה ללכת
בעגילים ובשרשרת וכן להתאפר.**

התשובה: היא יכולה לצאת בתכשיטים עדינים ובאיפור כמו נשים ערליכע. והקב"ה נהנה מכל אחת שמתחזקת, וזה חשוב בעיניו. ושיזכו לערליכע גוטע קינדער.

שאלה לגאון הגדול רבי מנחם מנדל פוקס שליט"א
רב שכונת שומרי החומות בירושלים:

**אישה רוצה להשקיע במטפחות עם צבעים
תואמים ויפים (בולטים). האם זה בסדר?**

התשובה: אפשר להשקיע שיהיה יפה ותואם, אבל לא בצבעים שאסורים על פי תורה, כמו אדום וכו'.
ה' יעזור שתזכה להידיבק בתורה ולהשקיע בצבעים רוחניים של עבודת ה'.

**שאלה שנשאל פוסק הדור מרן הגאון הגדול רבי
משה שטרנבוך שליט"א:**

**יש לי פאה טבעית ואני לא יודעת מה המקור שלה,
האם אני צריכה לחשוש לעבודה זרה?**

התשובה: אכן פאה טבעית שהמקור שלה אינו ידוע, יש לחשוש לתקרובת עבודה זרה, והפאה אסורה בלבישה. ומי שמתחזקת בזה תזכה לראות במהרה בישועת ה'.

שאלה לגאון הגדול רבי אברהם שטיגליץ שליט"א,
רב קהילת צאנז בביתר:

**אם אישה רוצה להחליף למטפחת אבל קשה
לה עכשיו כלכלית, האם מותר לה לשלם
על המטפחות מכספי מעשר?**

התשובה: אפשר לקנות מכספי מעשר בשני תנאים: אם המשפחה הנ"ל אינה מקפידה להפריש מעשר דווקא לצורכי עניים, אלא גם לצורכי מצוות אחרות כמו הוראות קבע לקהילות ועוד.
חשוב להחליט מראש לפני הקנייה שאת הסכום הזה לוקחים מכספי מעשר, ולא לאחר הקנייה להחליט שהסכום ששולם כבר ייחשב לכספי מעשר.
והוסיף ברכה: בזכות נשים צדקניות. אחד הדברים שבזכותם נגאלו היה שלא שינו לבושם, וזה מדובר בעיקר על הנשים. במצרים - זה לא היה כל כך פשוט לשמור את הלבוש היהודי, ובזכות זה נגאלו. ודאי וודאי שבדור הזה, כל אחת שמתחזקת ומשפיעה גם על אחרות להתחזק, ודאי זה יביא את הגאולה.

שאלה לגאון הגדול רבי שמואל אליעזר שטרן שליט"א
רב מערב ב"ב:

**אם המעבר למטפחת עלול לגרום חלישות הדעת
לנשים שבסביבתי, האם עליי להתחשב בכך?**

התשובה: אין צורך להתחשב בכך, והקב"ה יעזור שכל הנשים שעוברות למטפחת, תהיה להן ברכה

סיפור אמיתי בשינוי שמות בלבד

ניידת טיפול נמרץ חותכת את הכביש ביללת צופרים רמה, הצמיגים בולעים את האספלט בדהרה של שליחות, הנהג נחוש וממהר, עושה את דרכו בשעטה בכבישי הארץ בין חיפה לפתח תקוה. כשמאחור, על האלונקה, מונחת בשורת החיים.

בתוך צידנית בינונית בבידוד סטרילי, בין קוביות קרח, מונחות זוג ריאות.

שבע עשרה שנים של הסכמה שבשתיקה. שבע עשרה שנים שלא משוחחים בנושא כיסוי הראש. כבת מובחרת מבית חסידי שורשי היא חשה שההסכמה לשים כיסוי על הפאה היא "מעל ומעבר" בכדי לצאת ידי חובתה במילוי בקשת בעלה וההידור ששאף לו.

בזאת מבחינתה תם ונחתם העניין.

דאגתי לעדכן אותו בכל הודמנות שמטפחת ואני לא הולכות ביחד. לא אני, לא קשור אליי.. הייתי שלמה עם עצמי ומחוברת למראה שלי, והרגשתי שעם הכובע יצאתי ידי חובתי.

כמי שמבינה בדקויות של יופי ולא מתפשרת על פחות מהטופ, היו הפאות שלה תמיד רעננות ונאות, מתעדכנות מעת לעת.

והוא, שבעומק הלב שאף והתפלל למטפחת, גנז את שאיפתו בסתר לבו, מתוך הבנה שמבחינתה הנושא בטאבו.

לאורך השנים התרופפה ההתנגדות, מחשבות ותהיות חלפו בה, בת הקול הפנימית ביקשה להדהד בה, אך מעולם זה לא הגיע לידי צעד מעשי. עם השנים חלחלה בה ההבנה, ובינה לבינה היא הרהרה שאולי, אחרי שתסיים לחתן את כל בנותיה ותצטלם במיטב הופעתה בחתונתן, תפנה לבחון את הדבר מחדש.

עכשיו אני צעירה, החיים לפניי, יש לי מעגלי חברה, עבודה, משפחה, ובהם רובן המוחלט בפאות, אני חלק מהן, וכך זה. כשאהיה זקנה, אחשוב על זה שוב.

כשהייתי מחפשת ביטוי למציאות מופרכת יכולתי לומר: זה כמו שאני יעבור למטפחת. לא מתחברת, לא רגילה, וזה לא יקרה, נקודה.

ריאות.

כל אחת מאתנו קיבלה אותן כמארז מתנה, מונחות בין צלעות זעירות המשורטטות באומנת מדויקת, כסורגים המגנים על האוצר שבכספת. האם אי פעם עצרנו לזעוק: 'תודה'?

לא מודעות למשמעות הכבירה של מתנת חיים פועמת, מפעימה, מתכווצת ומתרחבת ומתמלאת כל העת בחיים חדשים בעבורנו בחינם ללא מאמץ, וללא הפסקה אף לרגע.

ליבי מודעת. ונפשה יודעת מאוד מהי משמעותה של נשימה.

מחלת ילדות מוקדמת, שלא הייתה לה כמעט משמעות בשנותיה הצעירות מלבד מעט

זאת מבחינתה תם ונחתם העניין.

אינהלציות ותרגילי נשימה, צברה תאוצה והידרדרה למצבה היום. בשנים האחרונות למדה על בשרה להבין לעומק את מהותה הנסית של כל שאיפה ונשימה.

יודעת כי ללא אותה נשימה אין קיום לנשמה...

מתפללת בכל רגע על חיינו המסורים בידך, ועל 'נשימותנו' הפקודות לך.

בתקופה האחרונה היא ממעטת לצאת מהבית. היום יום הפך לריצת מרתון טרופה, בין מהמורות ומכשולים, מלחמת הישרדות קיומית, כשהמטרה אחת: להצליח להביא עוד טיפת חמצן אל הריאות האכולות ועוד חיים אל הגוף המותש, שכל מאמץ קטן מכריע אותו. אין כל אפשרות להתמסר ולהתרכז בשום משימה מלבד אחת: לנשום, לשרוד, לחיות.

לפני מספר שנים עזבה את העבודה, וכיום ממעטת לצאת מהבית כאשר האינהלציות כבר אינן אפקטיביות, ומחולל החמצן, אורח של קבע בבית, מאריך את ימיה ומדגיש את הצורך החיוני בפתרון ממשי, מידי.

לאחרונה, הדיאגנוזה העדכנית של כל המומחים קבעה פה אחד שאין פתרון כזה, מלבד אחד: השתלת ריאות. וכך היא מועמדת כבר מספר שנים ברשימת הממתינים להשתלה. שעון החול מזרז. הימים חולפים ושגרת החיים תלויה ועומדת.

לפני כארבע שנים הגעתי לראש רשימת הממתינים. כשיגיעו ריאות, אהיה אני בין הראשונים בתור. אבל... ריאות אין. החודשים עוברים, הסכנה אורבת בפניה, אבל הנס עוד לא התרחש, ואני עדיין ממתינה. כל הימים בעלי שופך תפילות ודופק על שערי רחמים, ויש לו גם בקשות מיוחדות... אנא, שיקרה בקרוב ובניסים, אבל - - אם אפשר לא בשבת, שלא ייגרם חילול שבת מעבר לפיקוח נפש ההכרחי, וגם - כמוכן, שהתרומה לא תבוא מיהודי, שאז זו בעיה הלכתית חמורה, בשל האיסור להתרים איברים כל עוד מבחינה קלינית יש חיים.

אל תוך מלחמת הקיום הזו משתלבת רוח חגיגית. גיסתה היקרה, אשר הן בקשר קרוב וחם, עומדת לפני חתונת ביתה.

בשיחותיהן היא מתעדכנת על ההתקדמות בהכנות,

שומעת בפרוטרוט על קניות והספקים, כאשר המטפחות לכלה הן נושא מרכזי ומלא עניין. כן, גיסתה היא היחידה מכל המשפחה מצד בעלה שהולכת במטפחת.

"ומה איתך?" מתעניינת ליבי, "לך כבר יש מטפחת יפה לחתונה?"

והתשובה האופיינית כל כך למחותנת כבודה ושרודה היא שלא, עדיין לא הגיעה לזה. נראה כבר... נסתר.

"אין מצב שאת המחותרת ועוד פחות משבועיים החתונה ועדיין אין לך מטפחת מושקעת לכבודה! תצאי ותקני לך משהו שווה", הפיקה ליבי משפט ארוך, תוך מאמץ רווי שיעולים עד מחנק.

המחותנת ברגישותה מנסה להחליק הלאה, אך ליבי מתעקשת: "את מתקשרת אליי מחר ומעדכנת אותי שקנית מטפחת!"

"יודעת מה, אם את מגיעה איתי לתופרת אני מבטיחה לך לצאת ולקנות", עונה גיסתה כמתנצחת.

שתיהן משתתקות. סוג של בדיחה עצובה לאור העובדה שבזמן החמצן לא ממש נייד, ובלעדיו היציאה למרחק מן הבית מורכבת ואפילו מסוכנת.

השתיקה מתחלפת בטון החלטי. ליבי נתקפת במרץ נעורים ובפרץ שיעולים, שבסיומם מסקנה: בעוד יומיים ישנה חתונה בעיר מגורי גיסתה, ובה היא חייבת לומר מזל טוב, ובכן תנצל את ההזדמנות ותבוא כדי לדרבן את גיסתה לקנייה.

ובבית - תכונה שיש בה הפתעה ופליאה על היציאה הבלתי שגרתית והמורכבת כל כך. המבצע הוכתר בהצלחה כאשר הוזמן רכב נוח לשעה היעודה.

תודה לה, הנסיעה עוברת על הצד הטוב. הן מוצאות את עצמן בביתה של התופרת, כאשר הגיסה המחותרת מלאת השתאות מול הליווי המלכותי שהגיע ממרחק להשתתף בהכנות. הן נשאבות לעולם של דוגמאות, שילובים ובדים עד שנמצא כובע מקסים לחתונה ואפילו עוד אחד לשבע ברכות.

ואז, בטבעיות ספונטנית פונה המוכרת לליבי: "עכשיו תורך".

ברוח המקום והזמן, כמו בראש חודש אדר מול ארגז תחפושות פתוח, מוצאת ליבי את עצמה מתיישבת

משועשעת ומעט סקרנית על הכיסא המלכותי כשפאתה לראשה. מודיעה לגיטתה שתוך חמש דקות היא 'מתעופפת' מכאן, כדי לרדת אל הרכב בשעה המוסכמת.

כל העניין היה נראה לה כמו בדיחה היתולית. כחלק משמחת החתונה והזדהות עם גיטתה היא יושבה ושיתפה פעולה, כבובה על חוט. לראשה נקשרים בידי אומן קובעים, מטפחות, דוגמאות שונות, והיא יושבת בעיניים עצומות ומעדכנת את עצמה בקול פנימי, המשתדל להישמע תקיף: 'עוד חמש דקות וסיימנו עם כל השטויות'. טוב, נפרגן לגיטה קצת להשתעשע ולפרוק את מתח התקופה האחרונה.

ואז, ממש בלי כוונה, נפקחות עיניה מול המראה.

היא בהלם, המילים נעצרות, הנשימה עצורה בלאו הכי, והיא - כמה פשוט - 'לא נושמת'... זה יפה, זה פשוט יפה! וואו, היא לא מאמינה. זה מחמיא, זה מאיר, זה נותן מסגרת לפנים עדינות ומלאות אור.

מבוהלת עד אימה, היא כמעט בורחת מן הכיסא, פורצת במחאה אפופת שיעולים. גיטתה נלהבת, חסרת נשימה גם היא. אך מסיבה הפוכה, ההתרגשות סוחפת אותה והיא מציפה אותה בהצעות והמלצות: תמדדי את זו, ועכשיו את זו. לא, רגע הקודמת הייתה יפה יותר. תקשרי את זה כמו מקודם, היא מורה לתופרת, 'לא, קצת הצידה, כן. מושלם... מושלם!' סלון המטפחות מתמלא המולה נרגשת. כולן מגיבות בחמימות נלהבת: וואו, מקסים. מחמיא לך מאוד. רגע, לא הגעת לכאן מקודם בפאה?

באותם רגעים הרגשתי שטופה באור גדול. משהו עצום וחמים מילא אותי. ניסיתי לקרקר התנגדות שתמיד הייתה חלק ממני, ניסיתי לעצור את הסחף הכובש הזה, אבל הרגשתי שהוא חזק ממני. משהו טוב, רך, מתוק ובראשיתי אפף אותי וקרא לי להרגיש אותו לרגע. לא להתנגד, להסכים לחוש את האור הזה.

הייתי מבוהלת ומוקסמת גם יחד.

מתוך ערפל מבלבל מצאתי את עצמי, כמו מלאך טוב שעונה 'אמן', אומרת הן למטפחת לשבת, אחת לחתונה, אחת ליום חול, ועוד אחת חמודה שסתם החמיאה לי מאוד.

כל החושים שלי זעקו: "זה מטורף! זה לא קורה לך! את בערפול חושים, תעצרי את הסיטואציה הזאת הרגע.

את אישה חזקה, זה לא אמתי!"

אבל הייתי מובלת, נכבשתי באור ואיבדתי את השיפוט היציב שלי. פתאום מול המראה, מול עצמי, עלתה השאלה: "בעצם, למה לא? איך אפשר אחרת, זה טוב. זה יפה. זה מה שבעלי רוצה כל כך. זה מה שה' רוצה. אני עושה את זה!"

ליבי נוחתת, משלמת בפנים סמוקות כמתעוררת מחלום. מבקשת להימלט על נפשה, למחוק מהכרטיס את הזיכרון הזה. לא היה דבר כזה, ואין כזה, אין מציאות שהיא קנתה! מטפחות!

הדרך חזור עברה עליה כחזיון תעתועים. אם בהלוך היו כל הנושאים שבעולם מדוברים חוץ ממטרת הנסיעה, הרי שעכשיו נסובה השיחה הנרגשת סביב הרכישה שוברת השיאים. דיון נמרץ וערני עסק בשאלה מה הייתה הדוגמה הכי יפה, איזה צבע הכי מחמיא לה, ועל כולנה, שאלת השאלות: מתי היא מתחדשת עם היופי הזה?

○

בבית ליבי מוצאת את עצמה מספרת. משתעלת. מחייכת, מודדת, והיא כחולמת.

בעלה נסער. האם זה חלום או מציאות שתתפוגג. מאושר אך מסרב להאמין. שאיפה של שנים מתעוררת במלוא עוזה, אנא ה' האירה פניך על עבדך...

בימים הבאים נפלה ההכרעה: היום הגדול למעבר יהיה החתונה של האחיינית, שבזכותה התרחש המפנה.

במהלך השבוע היה אפשר לערוך מופע ומקהלה מהקולות המנוגדים והעוצמתיים שעלו בי. ההלם, הבהלה. ה'אחראית' שאמרה: 'את עוד תתחרטי', המאושרת שאמרה 'ידעתי'. ועוד. אבל אותה התנגדות עוצמתית התגייסה עכשיו ממקום עמוק בתוכי לשכנוע פנימי שזהו הדבר. הרגשתי חזק שאני עושה דבר טוב, נכון, מדויק ומיטיב.

בסביבה הקרובה ניסו למתן את הקפיצה למים, לדרך את המעבר, אבל אני חרצתי, בדבר כזה אין אן-דן-דינו ואין נד-נד. יש החלטה. ביצוע. ועושים...

לחתונה יצאה כל המשפחה הנרגשת בטנדר מרווח. אבא שליבו מתרחב מהודיה על הזכות, ואימא שעמדה על זה שכך היא יוצאת מהבית ולא מחליפה בפתח האולם. זו אני, נא להכיר. עם זאת הייתה לה חשובה חשאיות מוחלטת, שזו תהיה הפתעה, כדי שאם

ורבת משמעות. כרטיס האד"י הדבוק בשולי הדף, מצטרף וקבוע לתעודת הזיהוי, מצהיר כי בעת תאונה או מוות קליני מכל סיבה, יהיו בעלי הכרטיס גאים למסור את איבריהם בתרומה לחולים הזקוקים לכך.

הכרטיס מהווה בעבורה סמל לקדמה, לשותפות בפיתוח מדעי הרפואה ולאידאליים נעלים, מתוך ביטחון נחרץ כי אין להם משמעות לחייה השוקקים. רק בורא עולם, חותך חיים לכל חי, ידע מה יהיה תפקידו של הכרטיס בעוד תקופה, כאשר היא תנהג מתוך שכרות ומכוניתה תתהפך.

בלב הולם והתארגנות בהולה יוצאת ליבי לבית החולים. לפנייה מסכת מתישה של בדיקות, נהלי הכנה נדרשים במידה שאכן יתקיים ניתוח.

יחד עמה עוד ארבעה מועמדים שייתכן שהריאות הטירות יתאימו להם. המתח עוצר נשימה, האחויות עסוקות בהכנות, מביאות טפסים לחתימה, כשחוסר וודאות מרחף בחלל: למי נועדו הריאות?

מדי זמן מה נשלל עוד חולה מתוך הרשימה מסיבת אי התאמה, עד שנשארת היא ועוד אחת, והמתח גובר והולך.

וכמו יום כיפור, הם ממלאים את לבם בשוועה. בתפילות. בדמעות. בקבלות ובחרדת הדין. הרופאים נכנסים אל החדר ומעדכנים: "רק את נשארת, הריאות שלך!"

רגעים של אימה ותודה, של תקווה וחשש, של תפילות הנחצבות ממעמקים וידיעה כי ה' הוא האלוקים.

צוות חדר הניתוח נמצא עדיין בבית החולים בחיפה, שותפים לתהליך כריתת הריאות. עליהם לראות מקרוב את ההתאמה, את המבנה, את כושר הפעולה של הריאות לאחר פגיעת התאונה. הניתוח עדין ומורכב, האיברים יקרים כל כך. בסטריליות ובדריכות רוכנים אנשי צוות ומנתחים על האוצר שלפניהם, בעבור חולה הזקוק ללב, מטופל המשווע לכליה. כל כך הרבה חיים תלויים בניתוח הגורלי.

אחרי שנשלחה תשובת ההתאמה, מחכים לאור ירוק מחיפה. והקב"ה מחזיק את ידי הרופאים וברצותו גוזר

תתחרט אף אחד לא ידע מכלום.

אך היא לא מתחרטת. בצעד נחוש היא נכנסת לאולם, וברגע זה הדרמה מתחילה.

הכלה, התמונות, הכיסא והפריחים ננטשים לרגע מול שפעת המילים והקריאות: "אני לא מאמינה" ו"מה הולך פה", "איזה יופי" ו"אני בהלם". מפי כל המשפחה שעוטפת אותה במעגל אוהב, מתלהב.

כל הפחד והחשש נמוגו ברגע שנכנסתי לאולם. עמדתי דקה-שתיים ליד גיסתי שפשוט לא זיהתה אותי, וברגע שזוהיתי הייתי מוקפת התלהבות ומחמאות.

למחרת, שבת שבע ברכות. הדירה שנמצאה בעבורם הייתה מלאה בפלש ענק משמיים, מאיר ומחבק.

בעל הדירה מודיע לבעל השמחה כי יש לו בעבורו בסמיכות לאולם בקומת קרקע, דירה מעולה שהייתה מיועדת למשפחה אחרת, אך יש לו תנאי ששינה את ההחלטה. ומה? לתומו הוא מעדכן שהוא עומד על כך שהדירה תימסר לשבתות למשפחות שבהן האישה אינה חובשת פאה.

הגיס נרעש, המחונן הטרי אינו יודע את נפשו וזועק: ממש אתמול עברה גיסתי למטפחת, הדירה מדויקת בשבילה.

ובכך משמיים נשלח חיוך ענק של השגחה, חיבוק מתוק ואוהב, בדמות דירה מותאמת במדויק לצרכים. קרובה מאוד לאולם, עם פרטיות מלאה ומקום לכל המכשור הרפואי שנדר לכבוד השמחה.

באותה שעה, שבוע בדיוק אחרי החתונה שבה התעשרתי בכתר חדש, צלצל הטלפון שממנו פחדתי כל כך. אך גם חिकיתי אליו עד כלות הנשימה. "נמצאו ריאות מתאימות. אתם מוזמנים להגיע לבית החולים במהירות האפשרית". - - -

מס' חודשים קודם לכן

נאסרין, סטודנטית בת 22, מוסלמית חדורת אידיאלים, יוצאת בצעד בוטח ממגדל המשרדים כשבידיה מסמך חתום, מקור לגאוה, המזקיף את כתפיה. מקווה ובטוחה כי לא יבוא לשימוש.

מה לנו ולנערה מוסלמית, החלטותיה וערכיה?

כי באותו מסמך חתמה נאסרין על החלטה גורלית

חיים חדשים.

ריאותיה אחריה מובאות לך, תובלנה בגיל ורעדה...
בינתיים, הצוות בבית החולים בלינסון עסוק בהכנת
המטופלת. ליבי,

**חדר הניתוח קפוא, המנתחים - כשלושים אנשי צוות
סטרייליים - עומדים בשורה כמו בקונצרט, כל אחד
מציג את עצמו. יש משהו שאחראי לחימום ממוקד
בעבורי בזמן הניתוח, כדי שלא אקפא תחת ידיהם
של המנתחים הרוותחים במלאכתם, כשארדרנלין ומתח
גבוה מדריכים את חושיהם ומרייקים את תנועתם.
אני מרגישה כמו בתוך סרט מתח. זאת אני ששוכבת
פה?**

**הזמן גורלי מאוד, התפללתי ערבית עם יודי. אימי
ואחייתי נפרדו ממני בדמעות, את בנותי הדואגות
השארת לי להתפלל בעבורי בבית, הן וודאי קורעות
שמיים לזכותי.**

**מכלכל חיים בחדר, מחיה מתים ברחמים, רק הוא
יגזור מה יהיה איתי בניתוח כה מורכב ומסוכן.
מרגישה שזכות המצווה העצומה שזכיתי
לקיים לפני שבוע בדיוק מרחפת מעליי,
ומלאכי רחמים מגינים עלי, מזכירים את
שמי לפני כיסא הכבוד להחלמה ולישועה. אני
שוקעת בתרדמה...**

ניתוח רב מערכתי. שלוש עשרה שעות של
עבודה מפרכת, מורכבת, עדינה ומסוכנת. לצד
הצידנית עם הריאות החדשות, מונחות הריאות
הקודמות, לא מזכירות בצורתן כי ריאות הן, אכולות
וצמוקות, מהוות עדות לנס העצום. לכל נשימה
שהצליחה לנשום עד כה בכוחן הדל, עד לרגע המדויק
שבו הגיעה בשורת חיים חדשה בגזרת המלך - - -

צפרא דשבתא, מצמוץ קל עדין בעין מבשר
התעוררות. בעלה זורק לחדר "גוט שבת", והיא מנסה
למצמץ, אך עוד מוקדם להבין את גודל הנס הכביר.

הימים נוקפים, נפרדת מעוד צינור ומעוד מכשיר.
כאבים איומים, מסוממת מחומרי הרדמה, שיכורה
מהמתנה המפעמת בה, ונפשה יודעת מאוד.

היום, ארבע שנים אחרי שקיבלתי את החיים במתנה,

**אני יודעת להודות בעומק, שאין אנחנו מספיקים
להודות. אני משחזרת את אותם רגעים באמצע
הלילה, מול המבט הנדהם של בעלי, מול השקיות
הבהקות והמשפחות החדשות.**

**דיברנו אז, איך זה יכול להיות? בעלי לא האמין
לנפשו. איזה מלאך צץ שם ותפס את המושכות
וקיבל החלטות. הגענו למסקנה שעצם התנועה
הזו, להתיישב על הכיסא, להסכים למדוד, בלי שום
התחייבות להחליט, שטפה לי את הלב בכל כך הרבה
אור. פתחתי פתח כחודו של מחט ממש, ונפתח לי
אולם. המלאכים הטובים שנבראו מהמצווה הזאת
התנפלו על המצווה והביאו לי מבט חדש, הזיזו
בעבורי את הווילון, הסיטו את המסך שישב לי על
הלב, חטפו לי את המשקפיים והראו לי הכול מחדש,
באור האמיתי, הטוב והמתוק באמת.**

**כשאני משחזרת את הלילה הזה אני מבינה שזו
התפנית האמיתית בחיי.**

**הנס שקרה לי אחר כך הוא כבר חוליה נוספת
בשרשרת. החיים התחילו באמת ברגע שנגעתי באור.
גיסתי אמרה לי שוב ושוב "נו, תירשמי להגרלה של
העוברות למשפחת", אך אני בבהירות ידעתי שאין
צורך בשום הגרלה. הזכייה העצומה והמשמעותית
היא עצם המתנה, שכל המבט הקודם שלי השתנה,
וזכיתי לעשות מסירות נפש ולשמוע בקול ה'.**

**וכמו שאמר לי בעלי: 'כשהקב"ה רוצה לתת מתנת
חיים לאדם, הוא מכלכל חיים בחדר ובלי תמורה. אך
לשובתו, הוא מזמן לו מעשה גדול שכרוך במסירות
נפש, כדי לברוא לו פרקליטים, מליצי יושר, ולהרבות
לו זכויות, שיהיה ראוי למתנה, כשכר על המצווה
שעשה.**

**ואז זוכה האדם למסירות נפש ולקרבת אלוקים,
למצווה שאין לה שיעור בעולם הזה, ולשכר נצחי
בעולם הבא.**

**היום אני נושמת אוויר אחר, העיניים נפתחו, הלב
נפתח, וכל נשימה היא תזכורת לכוח הנצחי של צעד
אחד בדרך ליעד. לעולם לא תדעי איזו שער נעול
נפתח לך באותה דקירה של מחט...**

**לא לחינם פתחו לי פתח 'כחודו' של מחט. זהו אפילו
לא החור שדרכו מושחל החוט, זה החוד בעצמו.
לפעמים הוא יכול אפילו לדקור, אבל אין שיעור
לטוב שיבוא, למתק ולאור...**

מכתב ברכה ממרנן האדמורי"ם שליט"א

הנהגה כידוע מצות כיסוי הראש נתנה לאשה הנשואה כדי להוסיף בצניעותה, וכבר בשנת תשנ"ו כתבו מרנן הגר"ש הלוי ואזנר והגר"נ קרליץ זצ"ל במכתבם שרוב הפאות החדשות אינן לפי גדר הצניעות ומאז המצב רק הולך ומחמיר.

לכן שמוחנו לשמוע שנשים רבות מקבלות על עצמן לכסות את ראשן במטפחת, ממה טוב ונאה דבר זה אשר גורם לשמירה עליונה עלינו ובודאי שזכותן רבה עד למאוד, ובפרט בעת הזאת שבני ישמעאל הרימו ראש ועם ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים.

לזאת אנו מצטרפים לחזק ולאמץ את נשות ישראל המתעוררות לכסות את ראשן במטפחת צנועה המכסה את כל הראש כראוי, שבידוע יש בזה סגולה נפלאה לזכות לבנים צדיקים ת"ח וכמו שאמרו חז"ל על קמחית, ובה ניצלו גם כן מחשש איסור טומאת ע"ז הקיים בפאות, ובזכות זו יזכו לבני חיי מזוני רויחי ובריות גופא וכל מילי דמיטב ולרוב נחת מבניהם, וכבר אמרו חז"ל שאין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שבדור ויה"ר שבזכות חיזוק קדושת ישראל יחיש גאולתנו במהרה.

[illegible]

מזרן האדמו"ר
מקרעטשניף

ד'תשס"ח/כ"ח

ה'תר"ץ כ"ב חשוון

מרן האדמו"ר מויז'ניץ

מנחם (אח) דודי' אהר' ושלום זצוק

מזרן האדמו"ר מטשרנאביל

אשר לא יאמר שיהיה אדם אחד ויהיה אלהים

מזרן האדמו"ר מנדבורנה

10/1/79 R/h.

מזרן האדמו"ר ממכנובקה בעלזא

כבודי לפרה נאמך פקדונות גמולת זכות דבר
זנות וזרוע וזרוע וכיס הדיוט דברי תורה ופירוש
מוסדי דור קודם אלני מלחמה בזה קדושת הילוח
ואחרים בדורות רבים וגבולות שבת

מחלקת המחקר / ב"ר מרמן ופאולין פאולין
גיל 2000

מרו האדמו"ר מאלכסנדר

[illegible]

מזרן האדמו"ר מסטיטשין

מרו האדמו"ר ממעליץ

אשר יצא דבורה מן המלך וקרא

מזרן האדמו"ר מזוטישקא

23/577 | 2023

מִרְיָן הָאֲדָמָה"ר מִסְטֵרִיקוֹב

מזן האדמו"ר משומרי אמונים אשדוד

אש שאלתי

כשאברהם איתי על כיסוי ראש ומניס אצטין אותי על מעבר
אומפחת, מושק מה אני קצת מתקשחת. אימא שלי, סבתא שלי,
ואולי גם סבתא רבה שלי חבשו פאה ולאכו כך במיגע ובחן. אלה
אשנות "מסורת אימהות"?

הפנינו את השאלה לרבנית ג' בידרמן תחי', ובתשובתה היא פותחת לנו חלון היסטורי מרתק:

השייגעצל העמלקי

ונודע כשליט עריץ ואכזר. דעתו הייתה כי משטר
אבסולוטי הוא המשטר הטוב ביותר.

במיוחד ידועה אכזריותו כלפי היהודים. בשלושים
שנות שלטונו פורסמו כשש מאות גזרות (שנקראו
בשם "תיקון היהודים"...), שמטרתן הייתה למנוע
את השגשוג הכלכלי של היהודים, לבולל אותם
באוקלוסייה המקומית, לערער את הקהילה שלהם
ולהקטין את מספרם על ידי המרת דת.

אחת הגזרות הקשות שגזר על היהודים הייתה
"גזרת הקטנויסיטים". כידוע, החוק בוצע באלימות
ובחטיפת ילדים לצבא הנוצרי והמרת דתם לנצרות.

רבים התנגדו לו אך הוא דיכא את ההתנגדות
באכזריות והכריז: "צאר אחד, עם אחד, דת אחת".

המשכילים, שפעלו בתקופה זו, הסיתו בכל אירופה
נגד אחיהם שמסרו נפשם זה דורות על קיום
המצוות בדיוק וללא שינוי אף כקוצו של יו"ד. את
דברי ההסתה שלהם הם הצליחו להביא בפני הצאר

פעם הגיע רבי חיים מוולוז'ין לעיר פטרבורג
שברוסיה יחד עם אחד הרבנים שבדורו לצורך
שתדלנות (כך היה מקובל בכל הדורות ובכל
הגלויות, שהיו שולחים שתדלנים אל המושלים
כדי לבטל גזרות). רבי חיים והרב הגיעו אל חצר
מלכותו של המלך פאבלו הראשון משושלת בית
רומנוב. היו שם כמה ילדים קטנים ששיחקו בחצר,
בחול. אחד הילדים שראה את רבי חיים זרק לעברו
אבנים קטנות.

רבי חיים הסתכל עליו ואמר למלווהו בקול בוכים:
"כל הסימנים שהרבי, הגאון מוילנא, מסר לי על
זרעו של עמלק, ישנם בשייגעצל קטן זה. הוא
עוד יגדל ויהיה מלך, וה' ייתן כוח ליהודים לעמוד
בגזרות הקשות שישגזרו".

שנים רבות טרם עלתו על כס הקיסרות ניבא רבי
חיים מוולוז'ין את מה שיעולל אותו ילד, ניקולאי
הראשון, מזרע עמלק. הוא כונה צאר הברזל

יש נשים החיות מעל הטבע

גם את יכולה!

קו "מעל הטבע"
מבית "וכולם מקבלים":
073-3835300

מתבוננים ומעמיקים במצוות כיסוי הראש

**קו מרתק המאחד את נשות
כלל ישראל מכל הקהילות**

בהכוונת רבנים, פוסקי דורנו.

שיחות יומיות מרבניות ומרצות חשובות

מיועד לנשים ובנות מעל גיל 18

ניקולאי הראשון, שהיה אלוף בשיאי גזרותיו הנוראות שגזר על היהודים. אחת מהן הייתה גזרת הלבוש שעסקה קודם כול בלבוש האיש היהודי: בכובע, במעיל ובמכנסיים וכן בזקן, דיוקנא קדישא של היהודי, ובפאות.

המשכילים הביאו בפניו מידע שלא היה ידוע כלל בין הגויים, והוא שמנהג הנשים בארצות רבות הינו לגלח שערותיהן לאחר הנישואין. כמובן, הן חבשו לראשן מטפחת, ומה אכפת לניקולאי מה מצב השיער, אם קצוץ הוא או ארוך? אבל במקום שיש שנאת ישראל אין שאלות, וגם בעניין זה הוא הטיל גזרה בכל מדינות רוסיה (כולל פולין, ליטא ועוד).

בשנת תרי"א (1851) חלה הגזרה תחילה על הכלות ואחר כך על שאר הנשים. בשנת תרי"ג (1853) גזרו השלטונות שהכלה תיקרא לבדיקה במשטרה. הכלות היו מערימות על השוטרים ושולחות נערות במקומן. לאחר שגילו שיש נשים המערימות עליהן, החמירו בבדיקה, וכאשר השוטרים המופקדים על מלבושי היהודים היו רואים אישה ברחוב, במטפחתה, היו בודקים האם שערות לראשה או לא. מפחד השוטרים החלו נשים לגדל שערן ולגלות את שיער הראש כדי לא לעבור את ההשפלה הנוראה וההתגרות על ידי השוטרים הממונים.

בתקופה זו התמעטו הנשים החובשות מטפחת, ואלו שרצו בכל זאת לכסות את ראשן לאחר הסרת השיער כמקובל, התחילו לחבוש פאה כדי להטעות את השוטרים ולא לגלות חס ושלום את שערן. ומכאן הכול היסטוריה... התפשטות המנהג של נשים לחבוש פאה החלה מאז ועד היום, כשרובן היו נוהגות עד אז לחבוש מטפחת בלבד.

גזרתו של אותו "שייגעצל עמלקי", כפי שכינה אותו רבי חיים מוולוז'ין, בהסתת המשכילים, היא זו שלמעשה הביאה את הפצת חבישת פאה אצל נשות ישראל.

לאור כל זאת ניתן לומר ש"מסורת אימהות" היא דווקא חבישת מטפחת, כפי שהיה נהוג בכל הדורות, עד לגזרת ניקולאי שהביאה את הנשים לחבוש פאה בלית בררה.

קשר לא יתק

חוליות של זהב נשזרות זו בזו, חוליה נקשרת בחוליה, וכך נוצרת לתפארת שרשרת מופלאה. אישה משפיעה על חברתה ומדליקה בה ניצוץ של אור שהופך לשלהבת. הבאנו כאן מבזקים, סיפורים על דמויות שהושפעו והשפיעו הלאה, מחוליה לחוליה, עד בוא משיח.

פנינו אל גב' ש' י' וביקשנו לשמוע איך התרחש אצלה השינוי.

חוליה שנייה ג' ש' י'

מה היה המניע העיקרי שהוביל אותך לשינוי?

"תמיד היה זה הרצון של בעלי וגם של אבי שיחיה. לקראת החתונה של ביתי קניתי פאה חדשה והתאמצתי לבצע בה את כל כללי ההלכה. אחרי החתונה שמעתי פרט נוסף שלא ידעתי עליו, בעניין הגוונים... וחשתי על כך תסכול רב. הפאה חדשה ויקרה, כל כך ניסיתי להיצמד להלכה ובכל זאת לא הגעתי למאת האחוזים המיוחלים. חשבתי לעצמי: אם יש כל כך הרבה בעיות בפאה, בשביל מה אני צריכה את זה?"

"נזכרתי בשכנתי היקרה, חברה קרובה לליבי, דסי, שהפטירה באוזניי לא פעם שיום אחד היא תעבור למטפחת. כמו ברוך האיר לי: אם זה יקרה יחד, תהיה לי חברה למסע!"

"אני זוכרת כמו עכשיו את השיחה העמוקה והכנה, עמוק אל תוך הלילה, ששוחחנו בעקבות שאלתי התמימה: "דסי, את באמת חושבת לעבור

חוליה ראשונה א'כ'

מלכי, שהתרשמה עמוקות מהיופי והחן האמיתי משני נשים שפגשה באקראי, וקבלה את החשק לשנות.

מה היה המניע העיקרי שהוביל אותך לשינוי?

"בלובי של בית ההחלמה מצאתי באקראי את החוברת "יש כיסוי". בדרך כלל אני לא נוגעת בעלונים, יש לי רתיעה מסיפורי בלהות ומוות קליני ושות'..."

"כאן פגשתי חוברת שכולה נועם ורכות, בלי איומים והפעלת מצפון. דפדפתי בה, להפתעתי, עד לסיומה..."

"וואז כמו חייך אליי קטע מדברי הרב וואזנר זצ"ל שתפס את ליבי, וראיתי גם שמות נוספים של אישים ורבנים של ימינו... והדברים חלחלו בי."

"מאז, בכל הזדמנות מצאתי את עצמי מבקשת מה' שיאיר את עיניי, מה נכון לעשות."

מיה הדמות שנתנה לך כוח?

"גב' ש' י' נתנה לי את הדחיפה המעשית."

לעשות את השינוי, אבל לפחות שאהיה מוכנה עם מטפחת ליום הגדול.

"וכך, בלילות, כשכולם כבר ישנו, הייתי מסתובבת בבית כחולמת, במטפחת לראשי, מרגישה את התחושה המרוממת, מתחברת יותר ויותר למראה ולהרגשה ומגיעה להשלמה ולשמחה. ואז סיבב הקב"ה שבטעות דלף המידע הסודי החוצה. הדבר כאב לי מאוד, כי עדיין חסרו לי כמה צעדים להגיע אל היעד. אך חיזקתי את עצמי שאם כך התגלגל משמיים, שכבר מדברים על כך, המחסום העיקרי כבר נשבר, והנה - אני יכולה לעבור.

"זה היה אחרי תהליך ארוך ואיטי, מלווה בהרבה דיבור וליבון הנושא בבית, מה שלדעתי חשוב מאוד כדי להשיג את השותפות המלאה ואת השלמות.

מספר חודשים קודם לכן הגיעה לידי החוברת "יש כסיו" מכיוון לא צפוי, בהשגחה שמימית, והיא נתנה לי המון תעצומות ודחיפה - לקום ולעשות!"

מי הדמות שנתנה לך כוח?

"לפני שנים הייתי בציון הרשב"י בשבת, כחודש לפני חתונתי. הייתי כלה נרגשת, ופגשתי שם משפחה ענפה שכולן עטורות במטפחות. המראה הזה כבש את ליבי, הן היו כה יפות ואציליות! חשבתי לעצמי בהרהור חמקמק: עם כזה יופי בשביל מה צריך פאה??? "אולי ברגע זה נטמן הזרע הראשון בעומק הלב..."

יש לך מסר או תובנה לשתי את הקוראות?

"כשבאים לעשות את הצעד הנפלא, הדבר שצריך לעמוד לנגד עינינו הוא אך ורק לשמח את הריבוננו של עולם, כי כך הוא רצונו. ההבנה הזו נותנת כוח למול כל תגובה מחלישה, כי רצון ה' מנצח את הכול!

"באותה נשימה אספר, שמתוך מאות תגובות שקיבלתי אני לא זוכרת אפילו לא תגובה אחת מחלישה או מבקרת!! שמעתי זאת מנשים רבות שהחליפו, שכל התגובות שקיבלו היו משמחות ומחזקות. הן מקבלות שטף אדיר של מחמאות על המראה הרענן, הצעיר, המטופח והמאיר. אז אמנם לא זה היה המנוע לשינוי אלא הרצון והתשוקה לשמח את המלך... אך יש בזה עידוד.

"מנשים רבות רבות שמעתי את המשפט: אם יום

למטפחת?" היא שיתפה אותי שאכן, יש לה תוכנית כזאת ואפילו... "את יודעת לשמור סוד, נכון? כבר יש לי מטפחת מדהימה בבית..."

"פרקנו את התחושות שבלב, פענחנו את החסמים, דמיינו את האושר ואת שלמות הנפש אחרי שזה יקרה, והשיחה הזאת נחקקה בי כצעד מכונן לקראת המעבר. דסי הייתה כבר אחרי ההחלטה, ואני בעקבותיה התרוממתי לפסגות עם נוף חדש ומרגש.

יש לך תובנה להעניק לנו כצידה לדרך?

"נשים שרוצות לעבור למטפחת לא מאמינות לתופעה הזאת, וגם אני פקפקתי בה, אך זאת עובדה: לפני המעבר למטפחת יש קושי עצום ופחד שחוסם ומונע, ואחרי המעבר הוא מתגמד וכמעט נעלם, ואת מקומו תופסים אושר ורוגע פנימי. היצר הרע משכנע שמדובר בהרבלתי עביר, אך כשיצאתי במטפחת בפעם הראשונה הרגשתי שהוא עזב אותי ופנה לכתובת אחרת..."

מי הדמות שהשפיעה עלייך?

כמו שציינתי, שכנתי וחברתי היקרה, דסי.

חוליה שלישית

דסי מתגוררת באחת הערים הגדולות בארץ ומציינת שרואים עוד ועוד מטפחות, ממש כפטריות אחרי הגשם...

מה היה המניע שלך למעבר?

"רצון עמוק שלי שמלווה אותי שנים רבות, ורצון של בעלי שלאחרונה שיתף אותי לאט אבל בטוח... היה לי ברור שיום אחד זה יקרה, רק לא ידעתי מתי. לדעתי, רצון פנימי חזק הוא המנוע המדרבן ביותר.

"מאז פרוץ המלחמה בשמחת תורה ה'תשפ"ד שטלטלה את כולנו, קיבלתי על עצמי לומר בכל יום פרק תהלים אחד, וביקשתי מה' שייתן לי כוח להחליף למטפחת. כנראה זה מה שנשע את הזרעים וחרש את הקרקע עד שהשינוי נבט החוצה..."

"לאורך כל הדרך חשתי בבירור שמשיח ממש פה, ואני עלולה להתחרט על כל יום שאני מחכה עם הגשמת החלום. אז קודם כול קניתי מטפחת לכבוד בוא משיח. הרגשתי שאני עדיין לא מסוגלת

חוליה חמישית רוחי

רוחי חושבת ו'מתבשלת', מבינה שזהו היעד, אך מתקשה לעשות את הצעד...

"בעלי נתן לי את הזמן לחשוב, להתבונן. אני מצידי רציני ונמשכתי, אך חששתי..."

ממה?

"זה נשמע אולי מוקצן אבל חששתי דווקא אולי יש כאן חוסר צניעות מכך שהמעבר יהיה לשיח היום במשפחה, ובמפגשים אולי יהיו שיסתקרונו 'לחזות בפלא', וזה כמובן לא מתאים. כמובן, זו מחשבה מוטעית."

"באותה תקופה פגשתי לתדהמתי דמות משמעותית ומוערכת מאוד בקהילה שהחליפה למשפחה, ואז קיבלתי את הדחיפה לשינוי, מתוך ביטחון שלא מדובר בטרנד אופנתי אך גם לא ב'צדקות יתר', ובוודאי אין בכך בעיה של צניעות. וברוך ה', החלפתי באושר וברוגע."

"היום אני חשה שמחה וסיפוק מהמקום שהגעתי אליו, מרגישה ויודעת שכעת ה' מרוצה ושמח בי".

מה היה המניע המעשי לשינוי?

"לפני מספר חדשים הייתי חייבת פאה חדשה והבנתי שאם כעת אני קונה פאה זה מעמיד אותי במקום מסוים. האפשרויות שיש היום בפאות יציבו מולי ניסיונות חדשים שלא הכרתי. אך אם אזכה לעבור למשפחה, זה יקפיץ אותי למקום של חיבור הרבה יותר עמוק לקב"ה. ההבנה הזאת נתנה לי כוח לנסוע ולמדוד מטפחות. בלי לעבור ובלי לקנות. רק למדוד ולראות. ואז שמעתי על אותה אישה חשובה שעברה גם היא, וזה היה בשבילי ה"מכה בפטיש".

"למרות כל זאת, כפי שסיפרתי, הייתי חייבת פאה ואכן קניתי, אך לא היה לי לב לעצב אותה. וכך היא שכבה בקופסא מערב פסח ועד שבועות, שאז זכיתי לעשות את השינוי, ממש כקבלת התורה פרטית משלי".

שתפי אותנו בתובנה:

"לפני שהחלפתי, הצעד הזה היה נראה לי כמו הר. בשעת מעשה ולאחריו הכול היה פשוט בהרבה ממה שדמיינתי."

אחד גם אני אעבור למטפחת זה יהיה בזכותך, כי המראה שלך מאיר ואצילי כל כך, שהמחשבה הראשונה לכך נולדה מולך..."

לא מצאנו את 'נשות מירון' המופלאות. אם זיהיתן את עצמכן, שתפו אותנו...

ונפתח חוליה חדשה בשרשרת הזהב...

חוליה רביעית מ' ש'

מ' ש' החליפה למטפחת ממש עכשיו,

מהי הסיבה לשינוי?

"האמת שאין לי סיבה מוגדרת חוץ מכך שמגיל צעיר אני חולמת על היום הזה, מרגישה שהנשמה שלי נמשכה לכך תמיד."

"בתחילה התגובות הסביבתיות לא היו מעודדות, וכך קברתי את הרצון הזה. עם הזמן ראיתי מסביבי נשים רבות שעושות זאת בראש מורם (תרתי משמע...), ואפילו במעגלים הקרובים אליי פגשתי את השינוי".

מי הדמות שנתנה לך כוח?

"שכנתי רוחי החליפה תקופה לפניי, ופשוט הכניסה לי חשק להצטרף גם כן".

תובנה שתרכי לשתף בה את הקוראות?

"אני מפרגנת לכל אחת לעבור למטפחת. כמה אור על הפנים, כמה חן אצילי! מגיע לכל בת ישראל להיות במיטבה מכל הבחינות! כל התגובות שקיבלתי היו מחבקות ומחזקות כל כך: 'איזה אור זוהר על הפנים שלך', 'אשריך', 'הלוואי שיכולתי גם'. 'כמה זה מחמיא לך, אני פשוט מקנאה בך'."

"אבל האמת? בכלל לא חיכיתי למחמאות. תגיד, אם נותנים למישהו ללקק גלידה, עוד צריך למחוא לו כפיים כשהוא אוכל אותה? המטפחת מנצחת את כל הטעמים והפינוקים, ולכן מחמאות הן אולי כמו פצפוצי נוגט על גלידה שווה..."

נשמח להכיר את שכנתך.

סבתא היקרה אליי,

באתי הביתה במוצאי
שבת קודש, מוחה שוב
ושוב דמעות התרגשות
ומוארת כולי. למען האמת,

כל השבוע הרגשתי דפיקות לב כחשבתני
על הביקור אצלך בסעודה שלישית. לא מעט
פעמים עמדתי לצלצל אלייך ולהכין אותך, אך
לא היה לי אומץ. מעניין שמכל אלו שפגשו אותי
במראה החדש והמיוחד שלי, לא התרגשתי כמו
לפני המפגש איתך.

סבתא! כמה כוח נתתי לי! התגובה שלך הצליחה
להציף בי את עוצמת השעה. פתאום חשתי
שאני מתחברת ביתר שאת לחוליות הקודש
בשרשרת המשפחתית המיוחסת שלנו.

אולי זאת הסיבה שחששתי לשתף אותך. הרי
מה אני לידך, סבתא? מה פתאום שאמצא לנכון
לשנות מהדרך שלך ושל אימא? אבל דווקא את
הבנת אותי יותר מאשר אני את עצמי... "אני
זוכה שהנכדה שלי תיראה כמו הסבתא שלי!"
חיבתך אותי בהתרגשות עזה. "את נראית כמו
אידישע מאמע אמיתית. כמה טוב לינינים שלי
שזאת האימא שלהם!" לא הפסקת להרעיף.

באמת, סבתא. אם הפאות של היום היו נראות
כמו הפאות מהימים שלך ושל אימא, לא בטוחה
שהייתי חושבת על הצעד הזה. אבל הניסיון
כל כך מורכב, ממש בלתי אפשרי. כל הליכה
לפאנית הייתה צעידה בשדה קרב רווי מוקשים.

פתאום אני מרגישה שלווה ושמהח. כמו מפקד
עטור ניצחון, שכבש שטח אויב, ובסייעתא
דשמיא תקע שם יתד שלא תימוט.

סבתא, הכוח שלך ושל כל האימהות בשרשרת
הדורות שלנו ועד לאימהות הקדושות, הוא
שעמד לי בניסיון, בלבטים ובהחלטה הגורלית.

תודה שאת עומדת על ראשי ואומרת לי "גדל".

טובי

"החלפתי בשבועות, והייתי בטוחה שכל החג
אהיה תפוסה רק במחשבה על המטפחת...
הייתי במתח מהרגע שאצא מהבית. והנה כבר
בשבועות בבוקר ירד עליי כזה רוגע, כזו קרבה
לה, כזו שלמות פנימית והבנה בהירה יותר
מתמיד שזה רצון ה' המושלם.

"דבר נוסף, שאני חייבת לשתף מתוך הכרת
הטוב והתפעלות! בעלון הקודם קראתי את
הראיון עם ג' הירש, פאנית לשעבר מוכרת
מטפחות כיום, וקבעתי איתה שאגיע אליה.
נדהמתי לגלות, כאשר הגעתי כבר בפעם
השנייה, שהיא כעת יומיים לפני חתונת בנה
והתפתנה מכל הטרדות כדי לקבל אותי ביחס
של אח"מית!

"אבל גם אז עדיין לא הייתי שלמה עם עצמי...
גב' הירש אמרה לי בנעימות ובנחישות: "אם את
עדיין לא שלמה, את לא קונה!" נדהמתי. כבר
פעם שנייה שהגעתי לכאן, ושוב לא אחליט?
אחרי שכך 'טרטרתי' אותה... אך היא הייתה
החלטית, "אוי ואבוי אם תקני בגלל לחץ ממני.
תקני רק אם באמת טוב לך עם זה בלב שלם!"

"מה נראה לכן? קניתי, אהבתי. והחלפתי.
בשבועות שמעתי את עשר הדברות ממקום
גבוה יותר..."

הדמות שנתנה לך כוח:

"אישה מיוחדת, שהמראה שלה במטפחת פתח
לי את הלב והכניס בי אור מיוחד... אך לא נראה
לי שיש סיכוי שתצליחו להשיג אותה. היא
אישה עסוקה וחשובה מאוד".

חוליה שישיית

בסוף הצלחנו להשיגה, אך היא מעדיפה שלא
להתראיין בציבור. מבין השיטין התוודענו
לשינוי שיצר מעגלים נוספים, ושוב התרוממנו
בתחושת מי כעמך ישראל, אכן, ריבונו של
עולם, יש לך אוהבים בעולמך.

חוליות רבות לאין ספור נשזרות זו בזו,
מצטרפות לשרשרת היפה ביותר בעולם,
שרשרת של עשיית רצון ה' מתוך אהבה ושמחה.

והחוליה הבאה? אולי תהיה את.

ראיון עם הגאון הגדול רבי יעקב מאיר שטרן שליט"א

נדיר

אב"ד "קהלות יעקב"

בעל "אמרי יעקב"

ראש בית הוראה "דזכרון מאיר"

מיסודו של מרן בעל שבט הלוי זצוק"ל

מבית "ושכנתי"

שאלה לרב: ברוך ה' יש הרבה שמתחזקים במצוות כיסוי הראש ויש העוברים ללבוש מטפחות ויש כאלה שזה קשה להם מה אפשר לומר להם דברי חיזוק.

תשובת הרב: כדי להשיב על שאלתכם להגיד דברי חיזוק של ללבוש מטפחת, הייתי רוצה להקדים ווארט שאני רגיל לומר, ויש בו חיזוק כללי לדרכי הצניעות, בין לגברים ובין לנשים, כתוב בתורה בפרשת תצווה: "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (שמות כ"ח ב') והקשה האור החיים דצריך להבין מהו הכוונה והענין שהשי"ת מצוה לעשות בגדים לכבוד ולתפארת, ואם להודיע שבגדים אלו יש בהם לאהרן כבוד ותפארת מה יצא לנו מזה עכ"ד.

אבל נראה לומר דודאי יצא לנו מזה ענין גדול, ונקדים מה שכתבו היערות דבש (ח"א ע' קכ"ז) והחת"ס (דרשות ח"ב ע' רצ"ב) שיהודי צריך להיות מובדל בבגדיו מהעמים, והוא גדר גדול לקדושה ולשמירת כל התורה, ולא מספיק שיהודי יאמר בפנים בתוך לבו הוא ירא שמים, אלא גם בגדיו צריכים להיות בהתאם, ויש להוסיף דידוע שענין הבגדים יש בו נסיון גדול, והוא דבר שמתחדש ומשתנה מזמן לזמן, באופנות ומודות חדשות שלא שיערום אבותינו, והרבה מדמים בעצמם שבזה שילכו אחר האופנה והמודה החדשה, בזה הם יעשו מכובדים וחשובים יותר, ובזה יעלו הם

בסולם המעלות והחשיבות בעיני אדם.

וכדי לשלול ענין זה, בא כאן הכתוב להשמיענו הפך דעה זו, לומר דע"י "בגדי קודש" והיינו בגדים צנועים שהם גדר לערווה ומביאים לקדושה, עי"ז נחשב האדם, וגורמים לו "לכבוד ולתפארת" וזה הרמז בציווי התורה ועשית "בגדי קודש" שעל ידי בגדים של צניעות וכו' שמביאים קדושה הם דווקא שמביאים "לכבוד ולתפארת", שזהו הכבוד והנוי והתפארת של ישראל, להיות מצוין בבגדים צנועים ולהיותו ניכר שהוא עובד ד'.

וזה מה שאני רוצה להגיד כאן, שכולנו גברים ונשים צריכים להרגיש "כבוד ותפארת" עם הליכה של בגדים צנועים ולא להרגיש חלילה "ברגש נחיתות" שאני פחות מהשכן או השכנה שהולכים בבגדים מודרניים ע"פ האופנה החדשה, אלא אדרבה זה בשבילי "כבוד ותפארת" אני מרגיש בזה מכובד וחשוב, ואיני מרגיש נחיתי בזה שלשכן יש כובע או משקפיים מודרניים, אלא להפך אני מרגיש מכובד בתלבושת שלי,

וזה בעצם עומק הכונה מה ששלמה המלך אמר כל כבודה בת מלך פנימה, כלומר בת ישראל שהיא בת מלך צריכה להרגיש שהכבוד שלה הוא בזה שהיא "פנימה" כלומר הפך רוח הרחוב שנמשך אחר האופנה והמודה, אבל אצלה הכבוד האמיתי זה "הפנימה" והצניעות.

גם אצל הנשים צריך להיות הרגשה זו, ולחזק אצלן העניין הנ"ל דאם היא תלך במטפחת זה היופי שלי וזה הכבוד והנוי האמיתי, והיא צריכה להרגיש מכובדת וחשובה בזה, ורעיון זה הוא חיזוק גדול בין לגברים ובין לנשים להתהלך עם מחשבה הנ"ל בבחינת ויגבה לבו בדרכי ד', וכמו שכתב הרמ"א (ברי"ש אורח חיים סימן א') שלא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת ד' ע"כ זה יסוד גדול בכל ענייני היהדות שאדם צריך להתחזק ולהרגיש בנוח (היפך מנחית) ובשמחה בזה שהוא מתהלך בדרכי ד' והוא לבוש והיא לבושה בצניעות עם מטפחת כראויה לבת מלך וזהו הכבוד האמיתי שלה.

עוד נקודה חשובה שיכול להוסיף חיזוק לצניעות, דהנה אישה שהיא הולכת כראוי בצורה צנועה היא מקיימת בכל רגע ורגע מצוה ועושה נחת רוח

שאלה לרב: יש כאלה הטוענים שבמטפחת עלול לצאת קצת מהשערות בצדדים וא"כ מה עונים על טענה זו?

תשובת הרב: הנה ודאי דראוי לדקדק ולהקפיד בענין זה, וכמו שכתב המג"א והמ"ב (סי' ע"ה ס"ק י"ד) וכן החתם סופר (סימן ל"ו) בשם הזוה"ק שלא יתראה שום שער של האשה, אבל מעיקר הדין הרי פסק הרמ"א (ע"ה ס"ב) ששערות של נשים שרגילין לצאת מחוץ לצמתן אין בזה איסור, ולכן ודאי שזה לא משקל נגד חשיבות המטפחת, וזה ודאי גובר על טענה הנ"ל.

שאלה לרב: מה אישה מרוויחה שנוהרת במצוות כיסוי הראש ובצניעות הבגדים שיהיה כהלכה?

תשובת הרב: היא מרוויחה המון, אם התורה אומרת שע"ז יש קדושה והמחנה קדוש, אז ישנם השפעות טובות חסדים ורחמים וכל טוב, אני חוזר על מה שאמרתי מקודם שאם האישה תחשוב על הנקודה הזאת שבכל רגע שהיא הולכת בצניעות היא מקיימת מצוה וזה נותן לה כח נפשי לעמוד מול כל המניעות שהיצר מעלה נגד זה.

שאלה לרב: איך הדרך להשפיע בבית שהאשה תרצה ללכת בכיסוי ראש כראוי ובבגדי צניעות?

תשובת הרב: הדרך הנכונה בזה הוא רק בדרכי נועם ובשכנוע, שהיא תבין גדול חשיבות העניין, וכן שלבעל חשוב מאוד הדבר והוא יעריך אותה מאוד עבור צעד זה ומסירות נפשה למטרה גדולה זו, כמו כן הספר שאתם מפיצים "הכתר והכבוד" שמובאים עם המון עובדות ומעשים וביטויים של גדולי ישראל וצדיקי הדורות, ויש להם השפעה כבירה על ענין הנ"ל, וחשוב מאוד להמשיך ולהפיץ ספר הנ"ל בכמה שיותר מקומות.

ולסיום האם הרב יכול לברך את המתחזקות בענין זה.

תשובת הרב: כבר כתבתי במכתב שהתפרסם שענין הנ"ל הוא זכות גדולה ואשרי מי שתקבל זאת על עצמה, והיא מביאה על עצמה ברכה גדולה ועצומה ובזכות זה השי"ת יעזור שתזכה לכל הברכות הכתובות בתורה וימלא ה' כל משאלות לבה לטובה אכי"ר.

לקב"ה, דהרי אנו יודעים שישנם מצוות שמקיימים אותם פעם בשנה כמו שופר, לולב, מצה וכיוצ"ב, אבל במצוות הצניעות מקיימים מצוה כל הזמן ללא הפסקה, וזה נותן חיזוק גדול לכל אש כשהיא חושבת על ענין הנ"ל, וזה נותן דירבון חזק לא להסתכל על הרחוב ועל השכנה איך שהיא הולכת, אבל לחשוב לעצמה אני רוצה ללכת ע"פ התורה הקדושה והתורה היא אומרת ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך, התורה אומרת אם חלילה יש ערווה דהיינו חוסר צניעות, אז מתקיים ושב מאחריך, הבורא יתברך מסתלק ח"ו מאתנו אבל אם יש צניעות ומחניך קדוש, אז יש השארת השכינה וסיעתא דשמיא, ושערי הברכות נפתחים לפנינו.

שאלה לרב: הרב שליט"א חתם לאחרונה על מכתב המחזק ומעודד את ההליכה במטפחת, ויש טענה שכביכול יש בהליכה עם פאה ענין של מסורת,

תשובת הרב: קודם כל נתחיל בדבר פשוט ואמיתי, הרי המסורת של עם ישראל זה אלפי שנים עוד לפני עידן הפאה, ועד אז הרי היה ברור ההליכה עם מטפחת, והפאה בעצם הוא הדבר החדש ששינה את מסורת ישראל, והרי הרבה גדולים וצדיקים יצאו בשעתו נגדו, שהיה דבר מחודש, וא"כ אשה שמתחילה ללכת עם מטפחת היא בעצם אדרבה חוזרת לשורשים האמיתיים והיא מחזירה עטרה ליושנה.

עוד יש להוסיף על טענה הנ"ל שכאילו מטפחת זה שינוי מהמסורת, ידוע שבחיי היום יום ישנם הרבה דברים שאנו משנים לטובה ממה שנהגו אבותינו, דהאם נאמר שאם האבא או הסבא הלכו בלי זקן והם היו יראי שמים, א"כ הבן או הנכד לא יגדל זקן מפני שזה שינוי מהמסורת, וכן אם למשל האבא או הסבא אכלו בפסח שרויה, אז האם הבן חייב לנהוג כן כדי שלא לשנות מסורת, ודאי שלא, וכן אם למשל ההורים משתמשים בשבת עם חשמל, שסומכים על המתירים האם הבן לא רשאי להחמיר על עצמו להשתמש עם גנרטור, וישנם בזה המון דוגמאות שפשוט שאין אנו עושים כן, אלא אדרבה אם הדבר הוא בגדר מעלה אז מהדרים בזה, וכן הוא פשוט לענין כיסוי הראש עם מטפחת שיש בו הידור עצום, שראוי לאמץ את זה גם אם ההורים לא נהגו בו.

2025
ריגונים
מול קולקציה
מרהצנת

MINDIS
collection

בסיסים לקשרה חסידית	מטון ענק של בדנות	מכר מטפחות משי
Hassule style	Bandanas	Handkerchiefs

חנות הבית: מינידים קולקשן & בל שאפו: זב הרמה נהר הירדן 1 (מעל פוט פירסט)
מינידים בוטיק בהתאמה אישית: קדושת אהרן 2 בית שמש 053.311.9445

שעות פתיחה: 11:00-13:30 לפנה"צ | 20:00-22:30 בערב

מפיצים את האור הלאה!!!

לחלוקת כמות עלונים
למטרת חיזוק להפצה
בכנסים/ מפגשים ועוד

054-8552006

אנאיות

ריכזנו עבורכן את
מיטב נותנות השרות
בתחום כיסוי הראש

אחריות על המפרסמים בלבד.

new 2025

Spectacular collection

summer

קולקצית מטפחות משי עדכנית במבחר יחודי !!

Silk style

סילק סטייל - מטפחות משי ובסיסים אמריקאים.

אזור ויזניץ בני ברק
בתאום מראש - 055.677.1739

מטפחות אמריקאיות ואורפאיות • בסיסים בהתאמה אישית
מטפחות לבנות וסיגרים • אביזרים נלווים

סלח - 053.415.4032

מוכנה למחמאות

איטי יעקובוביץ, בוגרת גיטי
הירש עם הפטנט החדשני של
מטפחות המשי {

מטפחת משי מוכנה, קשורה
ותפורה בהתאמה אישית.
למראה אצילי ומחמיא ברגע,
ללא צורך בקשירה.

Fe

איטי יעקובוביץ

אצילות במטפחות משי

055-675-4263

אזור ויז'ניץ
בני ברק

לקביעת תור
להתאמה
אישית {

מטפחות קשירה תפורות { בסיסים בהתאמה אישית { מטפחות משי { לימוד קשירה { קשירה לאירועים

היום לעשותם

מטפחות סלי יפהפיות ועדכניות גם
לצעירות ללא צורך בקשירה בתאום
052-7696395
רמת שלמה - ירושלים

מרכז המטפחות

מטפחות משי ודמוי משי
ר' עקיבא פינת חזון איש בני ברק
מבחר דגמים יפים בדמוי משי מחיר 50
- 40 ₪ בלבד. גם מטפחות משי במחיר
מוזל מאד.

(כדאי לקחת את המטפחות שלא
מחליקות)

ליון חנה

כובעי נשים בסגנון ליטאי
052-7133711 קרית ספר

בתיס

בסיסים, כובעים, מטפחות, בנדנות.
התאמה אישית לכל סגנון
רשב"י 40 מויעין עילית
שעות פתיחה 22 - 20 052-7157764

רימון

מטפחות לארועים בהתאמה אישית,
רבי עקיבא 77, (בחניון מתחת למקמי
ב"ב)
052-7622674
סגנון ליטאי, ספרדי.

ME

יקרה. חדשנות. חלום.
בנדנות רקומות בשילוב אבנים גזרה
מחמיאה ומכבדת, מתאים לכל מגור
שבת יום יום וארועים
מ. אלישיב, הראשונים 1 בני ברק
בתאום מראש 055-6774421

ר. לוי

התאמת מטפחות אישית
רח' חברון בני ברק 054-8418830

שיין

מטפחות דמוי משי במבחר גדול
מלכי ישראל פינת מלאכי ירושלים
מחיר מוזל 50 - 40 ₪ מבחר גדול
(רצוי לקחת את המטפחות שלא
מחליקות)

אישית, וקשירה תפירת המטפחת
לבסיס. כובעים וברטים, בנדנות, ועוד.
נהר הירדן 32 רמת בית שמש ב' קניון
השדרה מנחם פרוש 1 רמת בית שמש
א 02-9902022

חן המטפחת - ברגר

מבחר ענק של מטפחות עדכניות
ואלגנטיות משי ודמוי משי
בסיסים ומשדרגים מיוחדים המתאימים
לכל סוגי הקשירה, אפשרות להתאמה
אישית
בימי א, ב, ג, 9-11 בערב שרות V.I.P.
בר אילן 22 ירושלים 02-5376426
הטבה משתלמת מותאמת במיוחד
בשבילך

ר. שטערן

הדפיס מיוחד לכלות בהתאמה מושלמת
לתיאום 054-8436064 ירושלים

כובעי שורי

אין עוד כובע כזה
המרכז לכל סוגי כיסויי הראש לכל
הסגנונות בייצור בלעדי
ירושלים מלאכי 5 (גאולה)
בני ברק עזרא 11 (בית סלומי)
בית שמש קניון השדרה רחוב מנחם
פרוש 1

טלפון רב קווי 02-5408888
הנחה משמעותית לעוברת מפאיה
למטפחת.

(מוכרת בכירה בליווי אישי וסבלני עד
שתצאי מלכה!
שושנה - ב"ב 052-7126491)

קלאסילק

מבחר ענק של מטפחות משי ויקרתיות
מארה"ב.
בסיסים אמריקאים והאביזרים הנלווים
לזה
אפשרות לימוד קשירה בתיאום מראש.
ירושלים רחוב צפניה 23
המכירה קבועה
בתיאום מראש 053-3100184

עולם המטפחות

צפניה 6 בני ברק 052-7624421
מטפחות משי, בנדנות, מטפחות תפורות
קשורות סגנון חסידי ועוד

ר. יזרי

אלגנט מטפחות

המומחים הכי ותיקים בענף המטפחות
בארץ ובעולם
הדוגמאות המדהימות ואיכות המשי
שלא תמצאו בשום מקום
ירושלים

סניף ראשי שמואל הנביא 54
טלפון: 02-5823730
פלאפון: 052-7667889
עלי הכהן 3
טלפון: 02-5370780
פלאפון: 052-7689780
בני ברק
רבנו תם 8
פלאפון 052-7166984
בית שמש

נהר הירדן 33 קומה 4
טלפון: 077-7916935
שדרות האמוראים 43
בסיסים בהתאמה אישית, תוצאה
מושלמת לטעמך במחיר בלעדי
בהתחייבות
לימודי קשירה בשיטה אמריקאית
ייחודית, לא צריך להסתבך בשביל
לקשור
טלפון: 02-5805993
פלאפון: 053-3106486

מאיסטטעט

מטפחות משי ביבוא בלעדי
בסיסים מוכנים מחו"ל שמשלמים את
המראה החיני.
חדש! פינה מפנקת ואישית למידרה
כתובת: חבקוק 6 ירושלים
שעות פתיחה: 21:30 - 10:30
ימי ששי וערבי חג מ 10:30 ועד חצות
02-5378442

כהן

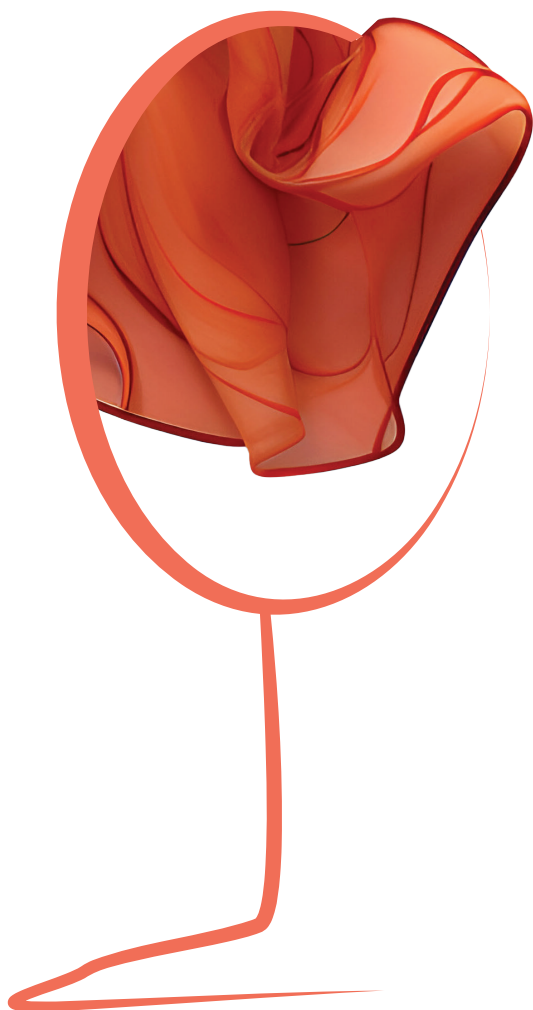
תפירת בסיסים וקשירת מטפחות
בהתאמה אישית ועדכנית במיוחד!
מכירת מטפחות משי במבחר נדיר
ואופנתי.
אפשרות לתפירה ייחודית המשמרת את
קשירת המטפחת, מינימום זמן מקסימום
תוצאה.
ירושלים 053-4141518

הטבה בלעדית! עוברת מפאה למטפחת
- בסיס ראשון חינם!

הד ליינ

כל סוגי כיסויי ראש, בסיסים, התאמה

משי אישי

בסיסים
בהתאמה אישית

תפירה וקשירה
לפי דרישת הלקוחה

מכירת
מטפחות משי

אירועים קשירת
מטפחות לאירועים

כלות - לימוד כל סוגי
קשירות לכלות

GITTY HIRSCH

0504161677

גיטי הירש

"חד חניכה"

פיזמון "חד חניכה" שהושר לפני כ"ק מרן האדמו"ר מויז'ניץ שליט"א, בשולחנו הטהור בא' דחווה"מ פסח תשפ"ד, ולאחר ששיבח מאוד את השיר, ציווה לפרסמו.

פזמון על חניכה שנתחנכה בבתי חינוך הכשרים והיראים, כיצד נהייתה מודרנית. בנוי על משקל פיוט "חד גדיא". מתאר את שיטות היצר הרע להחדרת האופנה אל תוך בתי ישראל הכשרים, ה' ישמרנו. ומיוסד על דברי כ"ק מרן האדמו"ר הישועות משה זיע"א, שפירש את הכתוב: ושאלה אשה, משכנתה. [שהאשה שואלת ומבקשת מבעלה, מה שרואה אצל שכנתה]. וזעק והתריע תמידין כסדרן, על המתפתים והולכים כמשועבדים אחר שגיגות מעצבי האופנה היושבים בפאריז וכיו"ב.

ואַתאַ מעַצב אָפֿנֶה הפֿרייז וְהַמַּציא מָשֶׁה מַטְרִיף,

לִיצֶרן הפּאָות הַרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת כֶּסֶף, שֶׁהַלְחִיץ

לִיבּוֹאן הפּאָות שְׁהוּדִיעַ שְׁאִין לַהֲשִׁיג רַק דּוּגְמָאוֹת אַלּוֹ,

לְפִיאָנִית שֶׁשִּׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ הַשְׁטֵן וְהַסִּית אֶת

מַעַצב אָפֿנֶה הפֿרייז שֶׁהַמַּציא מָשֶׁה מַטְרִיף,

לִיצֶרן הפּאָות הַרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת כֶּסֶף, שֶׁהַלְחִיץ

לִיבּוֹאן הפּאָות שְׁהוּדִיעַ שְׁאִין לַהֲשִׁיג רַק דּוּגְמָאוֹת אַלּוֹ,

לְפִיאָנִית שֶׁשִּׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ הַקֶּבֶ"ה וְשָׁחַט לְשָׁטֵן שֶׁהַסִּית אֶת

מַעַצב אָפֿנֶה הפֿרייז שֶׁהַמַּציא מָשֶׁה מַטְרִיף,

לִיצֶרן הפּאָות הַרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת כֶּסֶף, שֶׁהַלְחִיץ

לִיבּוֹאן הפּאָות שְׁהוּדִיעַ שְׁאִין לַהֲשִׁיג רַק דּוּגְמָאוֹת אַלּוֹ,

לְפִיאָנִית שֶׁשִּׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה

כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא

בְּצִנְעוּתָא,

בְּצִנְעוּתָא.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא

בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ קִרְוֹבָתָה וְאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ שִׁכְנָתָה וְשְׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ חִבְרָתָה לַעֲבֹדָה וְלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ פִּיאָנִית וְשִׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ יבּוֹאן הפּאָות וְהוּדִיעַ שְׁאִין לַהֲשִׁיג רַק דּוּגְמָאוֹת אַלּוֹ,

לְפִיאָנִית שֶׁשִּׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

ואַתאַ יצֶרן הפּאָות הַרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת כֶּסֶף, וְהַלְחִיץ

לִיבּוֹאן הפּאָות שְׁהוּדִיעַ שְׁאִין לַהֲשִׁיג רַק דּוּגְמָאוֹת אַלּוֹ,

לְפִיאָנִית שֶׁשִּׁכְנָעָה לִלְכֹּת בִּסְטִייל הָאַחֲרוֹן,

לְחִבְרָתָה לַעֲבֹדָה שְׁלִימָדָה מוֹשְׁגִים חֲדָשִׁים,

לְשִׁכְנָתָה שֶׁשְּׁאַלָה לָמָּה לֹא תִלְכִּי כְמוֹנִי,

לְקִרְוֹבָתָה שְׁאַמְרָה לְחַנִּיכָה שְׁבֻמְנִינוּ אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת.

חד חניכה שֶׁהִלְכָה כְּמִנְהַג בֵּית אַבָּא בְּצִנְעוּתָא, בְּצִנְעוּתָא.

